

— Любезно момиченце, отговори Иона съ умилителенъ и ласкателенъ тонъ, не са труднѣ ты да вървишъ по хлъзгавия този патъ, слугинята ще ми донесе каквото ѝ дадешъ и туй като каза направи знакъ на слугинята да поеме вазата.

— То е нѣщо, което самъ можъ да предамъ, рече Недя, и ръководима отъ гласа, претяпя полета и стигна дѣто сѣдѣше Иона и като колѣничнѣ поднесе ѝ вазата съ цвѣтъята.

Иона я пое и я сложи на ближната маса; послѣ много учтиво подигна Недя и я покани да сѣдне. Свѣтливото момиче са откажъ съ благопристоенъ начинъ.

— Не съмъ извършила напълно еще поржкето си, рече тя като изваждаше отъ подса си Главковото писмо. Въ туй писмо ви обяснява пишущийтъ защо той предпочете посланица недостойна като мене.

Съ трепетна ръка пое прекрасната гърмяня писмото и Недя като го разумъ въздъхна отъ сърце. Тя стоеше предъ гордата и величественна Иона съ кръстосани ръцѣ и съ наведени мигачи не по малко и тя въ подчинеността си горда. Иона даде знакъ на слугинитѣ за да излѣжтъ, и пакъ гледаше съ умиление и съ очудвающе образа на безоката робиня, послѣ като са оттегли малко отвори писмото и го прочете.

«Пише Главкъ на Иона, което не смѣе да ѝ каже съ уста. Болна ли е Иона? слугинитѣ ми казватъ че не е, и туй ма утѣшава. Да не е Главкъ разсърдилъ нѣщо Иона? увы! за таквось нѣщо не можъ да пытамъ слугинитѣ. Отъ петъ дни мене не ми са позволява да та виждамъ. Въ туй разстояние да ли е освѣтявало слънцето земята? не го знамъ! да ли бѣше ясно небето? за мене не! мое небе, моя земля е Иона. Досаждамъ ли ты? Сгрѣшихъ ли дѣто посмѣяхъ ла искажъ въ тѣзи редове онуй което устата ми не посмѣихъ да произнесжтъ?»

«Увы далечъ отъ тебе по силно осѣщамъ вълшебството на силата ти върху мене, и отстрапяването като ма мъчи въ сѣщото време ма и насърча. Ты не искашъ да ма видишъ и даде съвременно, отпустъ на сичката чета ласкатели която та обикаляше. Можешъ ли да ма турнишъ и мене въ тѣхния редъ? О, туй е невъзможно! познавашъ добръ че азъ не принадлежъ на тѣхния редъ, че не съмъ създаденъ отъ тѣхния квасъ; но съществуото на моята природа, ако и неважна, проникна са отъ благоуханието на животворящия твой лухъ.

«Да ли е поискалъ нѣкой да ма наклевети предъ Иона? О, не